

El poblat ibèric de Sant Julià de Ramis

DANI VIVERN > TEXT I FOTO

El s.vi aC, uns quants ibers —qui sap si de la tribu dels indigetes— van establir-se dalt de la muntanyeta dels Sants Metges, a Sant Julià de Ramis, que fa frontera entre el pas del Congost i la plana que s'obre a l'Empordà. Les vistes són generoses: des del Canigó fins a les Medes, i per l'altra banda Sarrià i Campdorà. Allà dalt, aquells ibers van bastir un poblat fortificat. És sabut el seu costum de viure

en llocs enlairats, per prevenir atacs i defensar-se'n amb avantatge. Potser així també se sentien més a prop dels seus déus, i —cal dir-ho— respiraven aire sa i s'estalviaven els aiguats de la plana.

Amb els segles, el poblat anava creixent, de manera que calia refer-ne i ampliar-ne la muralla. Tres vegades ho hagueren de fer. Fins que, amb l'arribada dels romans, les coses es complicaren i la vida va canviar molt. Tant, que

aquella petitíssima ciutat va deixar de tenir sentit, i els habitants van marxar cap al sud, on el Ter i l'Onyar es troben. En restà, en època medieval, la fortalesa anomenada Castellum Fractum. Ben a la vora, s'edificà al s.xi l'església romànica dels Sants Metges.

Els arqueòlegs han batejat aquell poblat amb l'hipotètic nom de Kerunta. Sona plausible, i en concordança amb el poc que sabem de fonètica ibera. Això sí, sense aquells

pobladors, coneixedors del territori com ningú més, atesa la seva llarguíssima permanència allà dalt, potser no hauria sorgit mai la nova Kerunta, l'actual Girona.

En pujar-hi, avui, ens envaeix una sensació doble: com un neguit pels 26 segles que hi reposen, i com un sentiment d'haver tornat a casa.

Dani Vivern